JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MICHAEL B. ELMER
15 päivänä lokakuuta 1996 *

Johdanto

1. Nyt käsiteltävinä olevissa asioissa Belgian kuningaskunta on nostanut komissiota vastaan kanteen, jossa se vaatii kumoamaan seuraavat banaanien tuontia uusiin jäsenvaltioihin (Itävalta, Suomi ja Ruotsi) koskevat asetukset (jäljempänä vuosineljännesasetukset):

— banaanien tuontia Itävaltaan, Suomeen ja Ruotsiin vuoden 1995 ensimmäisen vuosineljänneksen aikana koskevista siirtymätoimenpiteistä 21 päivänä joulukuuta 1994 annettu komission asetus (EY) N:o 3303/94 [1] (jäljempänä ensimmäinen vuosineljännesasetus) (asia C-71/95),

— Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymistä Euroopan unioniin seuraavan siirtymäkauden toimenpiteistä tariffikiintiöjärjestelmän soveltamiseksi banaanien maahantuontiin vuoden 1995 toisella vuosineljänneksellä 1 päivänä maaliskuuta 1995 annettu komission asetus (EY) N:o 479/95 [2] (jäljempänä toinen vuosineljännesasetus) (asia C-155/95) ja

— tariffikiintiöjärjestelmän soveltamiseksi banaanien tuontiin vuoden 1995 kolmannella vuosineljänneksellä Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisen vuoksi toteutettavista siirtymätoimenpiteistä 30 päivänä toukokuuta 1995 annettu komission asetus (EY) N:o 1219/95 [3] (jäljempänä kolmas vuosineljännesasetus) (asia C-271/95).

Uusien jäsenvaltioiden liittyessä Euroopan unioniin ne integroitiin yhteiseen maatalouspolitiikkaan ja muun muassa banaanialan yhteiseen markkinajärjestelyyn. Vuosineljännesasetuksissa annetaan uusien jäsenvaltioiden viranomaisille oikeus antaa näihin valtioihin sijoittautuneille toimijoille lupa tuoda vuoden 1995 kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen aikana maahan tietty määrä kolmansista maista peräisin olevia banaaneja.

* Alkuperäinen kieli: tanska.

1 — EYVL L 341, s. 46.

2 — EYVL L 49, s. 18.

3 — EYVL L 120, s. 20.

Banaanialan yhteinen markkinajärjestely

2. Banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 404/93 [4] (jäljempänä perusasetus) otettiin käyttöön uusi banaanialan markkinajärjestely. Perusasetuksessa säädetään kolmansien maiden banaanien ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien vuosittaisen tuonnin tariffikiintiöstä. [5] Tässä tariffikiintiössä kolmansista maista peräisin oleviin banaaneihin sovelletaan 75 ecun tullia tonnia kohtia, kun taas muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja voi tuoda tullitta. Tariffikiintiön ylittävien määrien osalta kolmansista maista peräisin oleviin banaaneihin sovelletaan 850 ecun ja muihin kuin perinteisiin AKT-banaaneihin 750 ecun tullia tonnia kohti. Joka vuosi laaditaan arvio yhteisön tuotannosta ja kulutuksesta sekä tuonnista ja viennistä. Jos yhteisön kysyntä ylittää tämän arvion, tariffikiintiötä korotetaan vastaavasti. Tariffikiintiö jaetaan taloudellisten toimijoiden kesken kunkin keskimääräisen banaanien määrän perusteella, jonka toimija on myynyt kolmen viimeisen vuoden aikana, ja joista on saatavilla tietoja.

3. Perusasetuksessa on seuraavat tähän asiaan liittyvät säännökset:

"18 artikla

1. Kolmansien maiden banaanien ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien tuonnin tariffikiintiöksi vahvistetaan vuosittain 2,2 miljoonaa tonnia (nettopaino).

— —

19 artikla

1. Tariffikiintiöksi vahvistetaan 1 päivästä heinäkuuta 1993:

a) 66,5 prosenttia sellaisten toimijoiden luokalle, jotka ovat pitäneet kaupan kolmansien maiden banaaneja ja/tai muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja;

4 — EYVL L 47, s. 1, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna maatalousalalla Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa tehtyjen sopimusten täytäntöönpanemiseksi tarvittavista mukautuksista ja siirtymäjärjestelyistä 22 päivänä joulukuuta 1994 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 3290/94 (EYVL L 349, s. 105).

5 — "Muut kuin perinteiset AKT-banaanit" määritellään perusasetuksen 15 a artiklan toisen kohdan b alakohdassa AKT-maista peräisin olevien banaanien tuonniksi, joka ylittää asetuksessa säädetyt määrät. Nimitys AKT-valtiot käsittää tietyt Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren valtiot, joiden kanssa yhteisö on tehnyt Lomén sopimuksen.

b) 30 prosenttia sellaisten toimijoiden luokalle, jotka ovat pitäneet kaupan yhteisön banaaneja ja/tai perinteisiä AKT-banaaneja;

c) 3,5 prosenttia sellaisten yhteisöön sijoittautuneiden toimijoiden luokalle, jotka ovat alkaneet pitää kaupan vuodesta 1992 alkaen muita kuin yhteisön banaaneja ja/tai muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja.

— —

2. Kukin toimija saa kullekin 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen toimijoiden luokalle erillisten laskutoimitusten mukaisesti tuontitodistukset keskimääräisen banaanien määrän perusteella, jonka toimija on myynyt kolmen viimeisen vuoden aikana, ja joista on saatavissa tietoja — —".

4. Banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä kesäkuuta 1993 annetussa asetuksessa (ETY) N:o 1442/93 [6] (jäljempänä soveltamisasetus) on muun muassa säännökset perusasetuksessa tarkoitettujen eri määrien yksityiskohtaisesta lasku- ja jakotavasta.

Liittymisasiakirja

5. Norjan kuningaskunnan, Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan ja Ruotsin kuningaskunnan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, tehdyssä asiakirjassa [7] (jäljempänä liittymisasiakirja) määrätään muun muassa seuraavaa:

"VI OSASTO

Maatalous

137 artikla

— —

6 — EYVL L 142, s. 6, sellaisena kuin se viimeksi muutettuna banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (ETY) N:o 1442/93 muuttamisesta C-luokan toimijoihin sovellettavien hyväksymisvaatimusten ja tiettyjen tariffikiintiöjärjestelmän hallinnointiin liittyvien päivämäärien osalta 19 päivänä heinäkuuta 1996 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1409/96 (EYVL L 181, s. 13).

7 — EYVL C 241, 29.8.1994, s. 21.

2. Jollei tässä asiakirjassa toisin määrätä:

— —

— uusiin jäsenvaltioihin sovelletaan täysimääräisesti yhteisestä maatalouspolitiikasta johtuvia oikeuksia ja velvollisuuksia.

— —

148 artikla

1. Jollei erityistapauksissa toisin määrätä, neuvosto päättää määräenemmistöllä komission ehdotuksesta tämän osaston täytäntöönpanon edellyttämistä säännöksistä.

2. Neuvosto voi tehdä yksimielisesti komission ehdotuksesta ja kuultuaan Euroopan parlamenttia tässä osastossa oleviin määräyksiin sellaiset mukautukset, jotka voivat osoittautua tarpeellisiksi yhteisön sääntöjen muuttamisen yhteydessä.

149 artikla

1. Jos siirtymätoimenpiteet ovat tarpeen helpottamaan siirtymistä uusissa jäsenvaltioissa voimassa olevasta järjestelmästä yhteisten markkinajärjestelyjen soveltamisesta aiheutuvaan järjestelmään tässä osastossa määrätyin edellytyksin, nämä toimenpiteet on toteutettava asetuksen (ETY) N:o 136/66 38 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti tai tarvittaessa muiden maataloustuotteiden markkinajärjestelyjä koskevien asetusten vastaavissa artikloissa säädetyn menettelyn mukaisesti. Nämä toimenpiteet on toteutettava 31 päivänä joulukuuta 1997 päättyvän ajan kuluessa eikä niitä saa soveltaa kyseisen päivän jälkeen.

— —

150 artikla

1. Muiden kuin tässä asiakirjassa määriteltyjen yhteisen maatalouspolitiikan säädösten täytäntöönpanoa koskevat siirtymätoimenpiteet, mukaan lukien rakennepolitiikkaa koskevat siirtymätoimenpiteet, jotka ovat liittymisen vuoksi tarpeen, on toteutettava ennen liittymistä 3 kohdassa määrätyn menettelyn mukaisesti ja ne tulevat voimaan aikaisintaan liittymispäivänä.

— —

3. Neuvosto antaa määräenemmistöllä komission ehdotuksesta 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut siirtymätoimenpiteet. Kuitenkin komissio antaa 149 artiklan 1 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen toimenpiteet, jotka vaikuttavat sen alun perin antamiin säädöksiin."

Vuosineljännesasetukset

6. Vuosineljännesasetukset annettiin liittymisasiakirjan 149 artiklan nojalla.

7. Ensimmäisen vuosineljännesasetuksen toisessa perustelukappaleessa ja 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

"uusissa jäsenvaltioissa ennen niiden liittymistä noudatettavasta menettelystä menettelyyn, joka seuraa banaanialan yhteisen markkinajärjestelyn sääntöjen soveltamisesta, siirtymisen helpottamiseksi on siirtymätoimenpiteenä sallittava, että niihin sijoittautuneet toimijat tuovat vuoden 1995 ensimmäisen vuosineljänneksen aikana tietyn määrän kolmansista maista peräisin olevia banaaneja; tämä määrä olisi vahvistettava sen määrän keskiarvon mukaisesti, jonka asianomainen toimija on tuonut näiden markkinoiden tarpeisiin viiteajanjaksona, jota on käytetty toimijoiden oikeuksien määrittämiseen tariffikiintiömenettelyn mukaisesti; tämän määräosuus ei saa kuitenkaan estää viitemäärän vahvistamista myöhemmin vuonna 1995 — — [soveltamisasetuksen] mukaisesti,

— —

4 artikla

1. Itävallan, Suomen ja Ruotsin toimivaltaiset viranomaiset sallivat vuoden 1995 ensimmäisen vuosineljänneksen osalta niiden alueelle sijoittautuneiden sellaisten toimijoiden, jotka ovat tuoneet banaaneja jonakin/joinakin vuosista 1991, 1992 ja 1993, tuovan kolmansista maista peräisin olevia banaaneja rajoissa, jotka ovat 35 785 tonnia Itävallan, 22 606 tonnia Suomen ja 47 352 tonnia Ruotsin osalta.

— —

Tuontiin myönnettävä lupa voi kunkin toimijan osalta koskea ainoastaan määrää, joka ei ylitä 30 prosenttia tämän vuosittain vuosina 1991, 1992 ja 1993 tuoman määrän keskiarvosta.

Tämä lupa ei rajoita asianomaiselle toimijalle vuoden 1995 — — [soveltamisasetuksen] osalta artiklan mukaisesti myönnettävää viitemäärää.

— —".

8. Toisessa vuosineljännesasetuksessa on ensimmäisen vuosineljännesasetuksen edellä mainittua perustelukappaletta vastaava perustelukappale. Toisen vuosineljännesasetuksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1 artikla

1. Itävallan, Suomen ja Ruotsin toimivaltaisten viranomaisten on annettava — — [perusasetuksen] 18 ja 19 artiklassa tarkoitettuna tariffikiintiönä vuoden 1995 toiseksi vuosineljännekseksi alueilleen sijoittuneille toimijoille, jotka ovat tuoneet niihin banaaneja vuoden/vuosien 1991, 1992 ja/tai 1993 aikana, lupa tuoda kolmansista maista peräisin olevia banaaneja 32 206 tonnia Itävaltaan, 20 346 tonnia Suomeen ja 42 616 tonnia Ruotsiin.

— —

Kullekin toimijalle myönnettävä toimilupa ei saa koskea yli 27:ää prosenttia suurempaa määrää sen vuosien 1991, 1992 ja 1993 aikana tuomasta vuotuisesta keskimäärästä.

Tämä lupa ei rajoita kyseiselle toimijalle — — [soveltamisasetuksen] mukaisesti vuodeksi 1995 myönnettävää viitemäärää.

— —".

9. Kolmannen vuosineljännesasetuksen kolmannessa perustelukappaleessa ja 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"uusissa jäsenvaltioissa ennen niiden liittymistä vallinneesta järjestelmästä banaanialan yhteisen markkinajärjestelyn sääntöjen soveltamisen tuloksena muodostuvaan järjestelmään siirtymisen helpottamiseksi olisi säädettävä vuoden 1995 kolmannella vuosineljänneksellä toteutettavista siirtymätoimenpiteistä; odoteltaessa tariffikiintiön määrän mukauttamista Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisen vuoksi ei uusien jäsenvaltioiden toimijoiden — — [soveltamisasetuksessa] tarkoitettua viitemäärää ole tosiasiassa mahdollista vahvistaa vuodeksi 1995 pienentämällä samalla väliaikaisesti muiden jäsen-

valtioiden toimijoille vuoden 1994 lopussa kyseiseksi vuodeksi vahvistettuja viitemääriä; näin ollen olisi uusiin jäsenvaltioihin sijoittautuneille toimijoille annettava lupa tuoda kyseisen kolmannen vuosineljänneksen aikana tietty määrä kolmansista maista peräisin olevia banaaneja; tämä määrä olisi määritettävä sen määrän perusteella, jonka kyseinen toimija on keskimäärin tuonut kyseisille markkinoille toimitettavaksi viitejaksolla, jota käytetään määritettäessä toimijoiden oikeuksia tariffikiintiöjärjestelmässä; kyseisen määrän myöntäminen ei kuitenkaan saisi rajoittaa myöhemmin — — [soveltamisasetuksen] mukaisesti vuoden 1995 osalta käytettäväksi myönnettävää viitemäärää.

Määrä, jonka tuontiin lupa myönnetään, ei saa yhden toimijan osalta ylittää 25 prosenttia tämän vuosien 1991, 1992 ja 1993 aikana keskimäärin vuotta kohden tuomista määristä.

Tämä lupa ei rajoita kyseiselle toimijalle vuoden 1995 osalta — — [soveltamisasetuksen] mukaisesti myönnettävää viitemäärää.

1 artikla

— —".

1. Vuoden 1995 kolmanneksi vuosineljännekseksi Itävallan, Suomen ja Ruotsin toimivaltaisten viranomaisten on — — [perusasetuksen] 18 ja 19 artiklassa tarkoitetun tariffikiintiön mukaisesti annettava alueelleen sijoittautuneille toimijoille, jotka ovat tuoneet sinne banaaneja vuosista 1991, 1992 ja 1993 jonkin/jokaisen aikana, lupa kolmansista maista peräisin olevien banaanien tuontiin Itävallan osalta 29 821 tonnin, Suomen osalta 18 839 tonnin ja vastaavasti Ruotsin osalta 39 460 tonnin rajoissa.

10. Voidaan myös todeta, että siirtymätoimenpiteistä banaanin tuontia koskevan tariffikiintiöjärjestelmän soveltamiseksi Itävallan, Suomen ja Ruotsin yhteisöön liittymisen johdosta 3 päivänä elokuuta 1995 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1924/95 (jäljempänä lisämääräasetus),[8] joka annettiin liittymisasiakirjan 149 artiklan nojalla, uusille jäsenvaltioille vahvistettiin lisämäärä koko vuodeksi 1995. Määrät, joiden tuontiin oli annettu lupa uusissa jäsenvaltioissa kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen aikana, vähennettiin tästä lisämäärästä ja jäljelle jäävä määrä jaettiin uusien jäsenvaltioiden toimi-

— —

8 — EYVL L 185, s. 24.

joiden kesken vuoden 1995 neljäntenä vuosineljänneksenä. [9]

Asianosaisten väitteet

11. Näissä asioissa, jotka on saatettu vireille 14.3.1995, 17.5.1995 ja 10.8.1995, Belgian hallitus on väittänyt, että vuosineljännesasetukset on kumottava seuraavien syiden vuoksi:

— asetukset olisi pitänyt antaa liittymisasiakirjan 148 tai 150 artiklan nojalla eikä 149 artiklan nojalla;

— siirtymätoimenpiteet tarkoittavat sitä, että vanhojen jäsenvaltioiden toimijoita syrjitään suhteessa uusien jäsenvaltioiden toimijoihin;

— asetuksia ei ole riittävästi perusteltu.

12. Komissio kiinnitti yhteisöjen tuomioistuimen huomion siihen, voidaanko kahden ensimmäisen vuosineljännesasetuksen oikeudellista perustaa koskeva kanneperuste ottaa tutkittavaksi, ja katsoi, että kanne oli hylättävä.

13. Ranskan hallitus tuli väliintulijaksi ensimmäistä ja toista vuosineljännesasetusta koskevissa asioissa tukeakseen komission väitteitä.

Tutkittavaksi ottaminen

14. Kannekirjelmissä, joilla ensimmäistä ja toista vuosineljännesasetusta koskevat asiat on saatettu vireille, Belgian hallitus on väittänyt, että komissio on antanut nämä asetukset liittymisasiakirjan 149 artiklan 1 kohdan perusteella, jossa viitataan saman artiklan 3 kohtaan siinä tarkoitettujen siirtymätoimenpiteiden toteuttamismenettelyn osalta; tämän viimeksi mainitun määräyksen mukaan neuvosto tai komissio päättää siirtymätoimenpiteistä sen mukaan kumpi toimielin antoi säädöksen, jota kyseinen siirtymätoimenpide koskee. Neuvosto antoi perusasetuksen. Kahdessa ensimmäisessä vuosineljännesasetuksessa oli perusasetuksesta poikkeavat siirtymätoimenpiteet kolmen uuden jäsenvaltion osalta. Belgian hallitus katsoo, että toimivaltainen tässä asiassa on neuvosto eikä komissio.

9 — Vuoden 1996 osalta komissio nosti kiintiötä 2 553 000 tonniin; ks. neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 18 artiklassa säädetyn banaanien tuontitariffikiintiön korottamisesta vuoden 1996 osalta 30 päivänä heinäkuuta 1996 annettu komission asetus (EY) N:o 1559/96 (EYVL L 193, s. 12).

15. Komissio väittää edellä mainituissa asioissa esittämissään vastineissa otsikon "oikeudellinen perusta" alla, että Belgian hallitus ei selvästikään ole käyttänyt liittymisasiakirjan 149 artiklan lopullista tekstiä, vaan todennäköisesti se on käyttänyt liittymisasiakirjan aikaisempaa versiota, koska Belgian hallituksen esittämän 149 artiklan teksti vastaa lopullisen version 150 artiklan tekstiä. Komissio päättelee tämän perusteella, että Belgian hallituksen esittämä 149 artiklaa koskeva kanneperuste on ilmeisen perusteeton, koska liittymisasiakirjan 149 artiklassa itse asiassa annetaan komissiolle oikeus toteuttaa siirtymätoimenpiteet hallintokomiteamenettelyä noudattaen; tätä menettelyä myös noudatettiin.

16. Kantajan vastauksissaan Belgian hallitus myönsi saman otsikon alla, jota komissio oli käyttänyt vastineessaan, että se oli perustanut kanteensa liittymisasiakirjan valmisteluasiakirjoihin. Se totesi lisäksi, että ensimmäinen ja toinen vuosineljännesasetus olisi pitänyt antaa 148 tai 150 artiklan eikä 149 artiklan nojalla ja että se on tarkastellut näitä määräyksiä ja kehittänyt päätelmiään tämän tarkastelun perusteella.

17. Komissio on näissä asioissa esittämissään vastaajan vastauksissaan ottanut kantaa Belgian hallituksen kantajan vastauksissaan esittämiin perusteluihin.

18. Komissio on vastaajan vastauksissaan kiinnittänyt yhteisöjen tuomioistuimen huomion myös tutkittavaksi ottamista koskevaan kysymykseen, joka komission mukaan seuraa Belgian hallituksen kantajan vastauksissaan esittämistä ensimmäistä ja toista vuosineljännesasetusta koskevista perusteluista, jotka komission käsityksen mukaan poikkesivat täysin kanteissa esitetyistä yhteenvedoista ja joita näin ollen on pidettävä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 38 ja 42 artiklassa tarkoitettuina uusina kanneperusteina.

19. Tutkittavaksi ottamisen osalta Belgian hallitus katsoo, että virhe koskee ainoastaan sovellettavia artikloja eikä pääasian perusteluja, jotka sen mielestä säilyvät ennallaan.

20. Ranskan hallitus on ilmoittanut olevansa sitä mieltä, että kanne on jätettävä tutkimatta, ja katsoo, että Belgian hallitus oli edellä mainituissa asioissa esittämissään kanteissa vedonnut syrjimiseen ja perustelujen puuttumisen lisäksi ainoastaan siihen, että komissio ei ollut toimivaltainen antamaan ensimmäistä ja toista vuosineljännesasetusta, koska 149 artiklan nojalla toimivaltainen on neuvosto. Kanteissa ei ole mainittu mitään siitä, ettei 149 artikla voisi olla näiden asetusten oikeudellinen perusta. Tämä perustelu esitetään ensimmäistä kertaa vasta kantajan vastauskirjelmissä, ja sen vuoksi se on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdan nojalla. Ranskan hallitus on viitannut tämän osalta yhteisöjen tuomioistuimen

asiassa Amylum vastaan neuvosto 30.9.1982 antamaan tuomioon. [10]

42 artikla

— —

21. Tätä asiaa koskevissa työjärjestyksen määräyksissä määrätään seuraavaa:

2. Asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudelliseen perusteeseen.

"38 artikla

— —".

1. — — kanteessa on mainittava:

22. On huomattava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan peruste on uusi silloin kun sitä ei mainita suoraan tai välillisesti kanteessa. [11] Tämä käy ilmi myös edellä mainitussa asiassa Amylum vastaan neuvosto annetusta tuomiosta, johon Ranskan hallitus on vedonnut ja jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi seuraavaa:

— —

c) oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista.

"Tässä asiassa on huomattava, että kantajan esittämää uutta perustetta ei voida pitää aikaisemmin esitetyn perusteen täydentämisenä, koska kantaja mainitsee vasta kantajan vastauksessaan oikeussäännön, jota se väittää

— —

10 — Asia 108/81, Amylum v. neuvosto, tuomio 30.9.1982 (Kok. 1982, s. 3107).

11 — Yhdistetyt asiat 19/60, 21/60, 2/61 ja 3/61, Société Fives Lille Cail ym. v. korkea viranomainen, tuomio 15.12.1961 (Kok. 1961, s. 559).

rikotun, ja koska näin ollen vaaditun kumoamisen syytä ei ole ilmoitettu suoraan tai välillisesti kannekirjelmässä." (25 kohta).

23. Kanneperusteina olevien syrjinnän ja perustelujen puuttumisen lisäksi kanteessa todetaan, kuten edellä esitetään, että neuvoston eikä komission olisi pitänyt antaa nämä asetukset. Oikeastaan voitaisiin katsoa, että koska kantajien vastauksessa väitetään, että asetukset olisi pitänyt antaa 148 tai 150 artiklan perusteella eikä 149 artiklan perusteella, kyse on uudesta perusteesta.

24. Kanteessa kuvatusta "149 artiklan" sisällöstä käy ilmi, että Belgian hallitus tarkastelee itse asiassa 150 artiklan sisältöä ja siten erehtyi artiklasta; myös komissio, jolle nämä määräykset olivat tuttuja, totesi tämän.

25. Se, että Belgian hallitus tarkastelee kanteessa "149 artiklan", eli itse asiassa 150 artiklan sisältöä, jonka se virheellisesti olettaa olevan se 149 artikla, johon vuosineljännesasetuksissa viitataan, ja toteaa tämän osalta, että neuvoston eikä komission olisi pitänyt antaa asetukset tämän määräyksen perusteella, tarkoittaa kuitenkin välillisesti sitä, että Belgian hallitus on sitä mieltä, että "149 artiklan" eli siis 150 artiklan valinta toimivaltaperusteeksi on oikea. Tämän vuoksi komission olisi pitänyt vähäiselläkin hyvällä tahdolla ymmärtää, että 149 artikla ei ollut Belgian hallituksen mielestä oikea oikeudellinen perusta. Se, että komissio aloitti vastineensa oikeudellista perustaa koskevalla otsikolla, vahvistaa mielestäni lisäksi sen, että komissio on tosiasiallisesti katsonut kanneperusteen liittyvän vuosineljännesasetusten oikeudelliseen perustaan. Komissio ei ottanut yksityiskohtaisesti kantaa oikeudelliseen perustaan tätä koskevasta otsikosta huolimatta, vaan se on tyytynyt väittämään, että 149 artiklaa koskeva kanneperuste on ilmeisen perusteeton, koska Belgian hallitus oli perustanut väitteensä liittymisasiakirjan vanhaan versioon.

26. On lisäksi korostettava, että sekä kantajan että vastaajan vastauksissa Ranskan hallituksen väliintulokirjelmässä esitetään perusteellisia huomautuksia vuosineljännesasetusten oikeudellisesta perustasta, jota käsiteltiin myös suullisessa käsittelyssä. Komissiolla on siis ollut mahdollisuus puolustaa tehokkaasti etujaan ja yhteisöjen tuomioistuimella on mielestäni riittävä perusta antaa tässä asiassa ratkaisu siten, että työjärjestyksen mainittujen määräysten antamisen syynä olevia asiaperusteita noudatetaan.

27. Joka tapauksessa yhteisöjen tuomioistuimen on annettava ratkaisu samasta oikeudellista perustaa koskevasta kanneperusteesta kolmannen vuosineljännesasetuksen yhteydessä, mistä saattaisi olla tietyissä tapauksissa vahingollisia seurauksia, jos kolmas vuosineljännesasetus kumottaisiin lainvastaisena ja samalla prosessuaalisista syistä pidettäisiin voimassa ensimmäinen ja toinen vuosineljännesasetus, jotka annettiin täysin saman oikeudellisen perustan nojalla kuin kolmas, mahdollisesti kumottava vuosineljännesasetus ja jotka olisivat siten myös lainvastaisia.

28. Edellä esitetyn perusteella olen sitä mieltä, että on asianmukaisempaa pitää tätä oikeudellista perustaa koskevaa perustetta kanteessa esitetyn näkökohdan edelleen kehittämisenä kuin uutena perusteena.

29. Tämän vuoksi ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin tutkisi lainvastaisuutta koskevan väitteen kaikkien riidanalaisten asetusten osalta.

Oikeudellinen perusta

30. Belgian hallitus on täsmentänyt kanneperustettaan liittymisasiakirjan 149 artiklan osalta siltä osin kuin tämä määräys voi olla perustana vain sellaisista siirtymätoimenpiteistä päättämiselle, joilla pyritään helpottamaan siirtymistä yhteiseen markkinajärjestelyyn "tässä osastossa määrätyin edellytyksin". Liittymisasiakirjan 149 artiklan mukaisesti toteutetut toimenpiteet eivät siis vaaranna 137 artiklan 2 kohdan toteutumista, mikä tarkoittaa sitä, että banaanialan yhteistä markkinajärjestelyä sovelletaan täysimääräisesti uusiin jäsenvaltioihin. Liittymisasiakirjan 149 artiklan valinta asetusten oikeudelliseksi perustaksi on Belgian hallituksen mukaan virheellinen, koska tällöin ei ole otettu huomioon asetusten todellisia tavoitteita ja sisältöä. Riidanalaiset säädökset olisi pitänyt antaa liittymisasiakirjan täytäntöönpanotoimenpiteitä koskevan 148 artiklan nojalla tai siirtymätoimenpiteitä koskevan 150 artiklan nojalla. Näiden määräysten mukaisesti toimivaltainen toimielin on neuvosto.

31. Komissio katsoo, että 149 artiklan avulla on tarkoitus varautua odottamattomiin tilanteisiin uusissa jäsenvaltioissa, mikä käy selvästi ilmi ilmaisusta "helpottamaan siirtymistä uusissa jäsenvaltioissa voimassa olevasta järjestelmästä —— järjestelmään". Toisin kuin 148 artiklassa, 149 artiklassa määrätään siirtymätoimenpiteistä tietyksi rajoitetuksi ajanjaksoksi samoin kuin vuosineljännesasetuksissa (ks. tämän osalta 149 artiklan 1 kohdan viimeinen virke). Mahdollisesti toteutettavat toimenpiteet ovat toimenpiteitä, joilla pyritään helpottamaan siirtymistä "yhteisten markkinajärjestelyjen soveltamisesta aiheutuvaan järjestelmään tässä osastossa määrätyin edellytyksin". Ilmaisu "tässä osastossa määrätyin edellytyksin" viittaa siis yhteisen markkinajärjestelyn soveltamiseen. Tätä soveltamista säännellään 137 artiklassa, jossa määrätään, että banaanialan yhteistä markkinajärjestelyä sovelle-

taan 1.1.1995 alkaen uusiin jäsenvaltioihin, eikä siinä määrätä siirtymäajan järjestelyistä. Liittymisasiakirjan 149 artiklassa ei ole asetettu minkäänlaisia rajoituksia niiden toimenpiteiden luonteen osalta, joilla tätä siirtymistä voidaan helpottaa. Myös sellaiset toimenpiteet, joilla keskeytetään väliaikaisesti markkinajärjestelyn soveltaminen, ovat mahdollisia. Ainoa edellytys, joka tältä osin asetetaan, on se, että toimenpiteiden on oltava "tarpeen helpottamaan siirtymistä — —".

Liittymisasiakirjan 148 artiklan 1 kohdassa puhutaan "tämän osaston täytäntöönpanon edellyttämistä säännöksistä" eli maataloutta koskevasta liittymisasiakirjan VI osastosta (137—150 artikla), eikä tähän määräykseen voida siten vedota liittymisasiakirjan 137 artiklasta poikkeamiseksi. Liittymisasiakirjan 150 artiklan sanamuodon mukaan sitä voidaan soveltaa vain liittymisasiakirjan allekirjoittamisen ja sen voimaantulon välisenä ajanjaksona, ja siinä on kyse vain yhteisön säännöksiin tehtävistä mukautuksista, joita syystä tai toisesta ei tehty liittymisasiakirjan yhteydessä. Siten vuosineljännesasetuksia ei voitu antaa 150 artiklan nojalla, koska näissä asetuksissa ei ollut kyse yhteisen markkinajärjestelyn mukauttamisesta vaan sen soveltamisen lykkäämisestä.

32. Ranskan hallitus katsoo, että liittymisasiakirjan 149 artiklan 1 kohdassa annetaan komissiolle toimivalta päättää esimerkiksi sellaisista siirtymätoimenpiteistä, joilla uudet jäsenvaltiot vapautetaan väliaikaisesti yhteistä markkinajärjestelyä koskevien säännösten soveltamisesta. Tämän säännöksen soveltamisalaan ei kuulu ainoastaan se toimivalta, jonka neuvosto on antanut komissiolle yhteisen markkinajärjestelyn yhteydessä. Jos näin olisi, 149 artiklalla ei olisi tehokasta vaikutusta (effet utile), koska komissio on joka tapauksessa toimivaltainen päättämään sen toimivaltaan kuuluvien toimenpiteiden mukauttamisesta tai muuttamisesta.

33. Uusien jäsenvaltioiden toimijat, jotka liittymisajankohtaa eli 1.1.1995 edeltävinä vuosina olivat tuoneet banaaneja, voivat mielestäni perustellusti olettaa, että ne voivat myös valtionsa liityttyä Euroopan unioniin tuoda edelleen banaaneja ja toimittaa niitä uusien jäsenvaltioiden markkinoille.

34. Vuosittaisen 12 jäsenvaltiota varten lasketun 2,2 miljoonan tonnin banaanikiintiön jakaminen laajentuneen unionin toimijoiden kesken olisi tarkoittanut siinä tapauksessa, että tätä kiintiötä ei olisi muutettu, sitä, että vanhojen jäsenvaltioiden toimijoiden tuontioikeudet olisivat supistuneet, ja sitä, etteivät uusien jäsenvaltioiden toimijat olisi saaneet riittävästi tuontioikeuksia. Entisensuuruisen tariffikiintiön jakaminen olisi johtanut banaanipulaan ja samalla nostanut banaanien hintaa yhteisön markkinoilla. Toimijat eivät olisi voineet toimittaa yhtä paljon banaaneja kuin aikaisemmin, eivätkä ne ehkä olisi voineet täyttää velvoitteita, joihin ne olivat jo

sitoutuneet, jolloin perinteisiä kauppasuhteita ei olisi voitu ylläpitää. Tämä olisi ollut täysin vastoin yhteisen markkinajärjestelyn tavoitteita. Näin ollen mikään ei tue sitä näkemystä, että yhteisön lainsäätäjä olisi tarkoittanut sitä, että uusien jäsenvaltioiden liittyminen unioniin saisi aikaan sen, etteivät toimijat voi hankkia niitä banaanimääriä, jotka olivat tarpeen niiden ostajien tyydyttämiseksi. Mielestäni oli tarpeen toteuttaa toimenpiteet, joilla pyrittiin helpottamaan uusissa jäsenvaltioissa toimivien toimijoiden siirtymistä yhteiseen markkinajärjestelyyn, ilman että tästä aiheutuisi haittaa vanhojen jäsenvaltioiden toimijoille. Liittymisasiakirjan 149 artiklassa juuri annetaan komissiolle toimivalta toteuttaa nämä toimenpiteet.

35. Liittymisasiakirjan 149 artiklassa ei määrätä, että tietyt toimenpiteet olivat lähtökohtaisesti poissuljettuja siinä tapauksessa, että kyseisessä määräyksessä tarkoitetut edellytykset ja erityisesti tarpeellisuuden edellytys täyttyvät. Näin ollen ei voida katsoa, että 149 artiklassa suljetaan pois mahdollisuus vahvistaa säännökset, joilla lykätään siirtymistä banaanialan yhteiseen markkinajärjestelyyn.

36. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää kanneperusteen, jonka mukaan 149 artikla ei ole asetusten oikea oikeudellinen perusta.

37. Tämän vuoksi ei ole syytä tarkastella yksityiskohtaisesti 148 ja 150 artiklaa. Liittymisasiakirjan 148 artiklan osalta totean ainoastaan komission näkemykseen yhtyen, että liittymisasiakirjan VI osasto tarkoittaa sitä, että banaanialan yhteistä markkinajärjestelyä sovelletaan kokonaisuudessaan uusiin jäsenvaltioihin ja että VI osaston *täytäntöönpanemiseksi* annetut säännökset eivät siten tarkoita sitä, että tiettyjen banaanialan yhteisen markkinajärjestelyn kohtien soveltamista *lykättäisiin* uusissa jäsenvaltioissa. Liittymisasiakirjan 150 artiklan osalta totean, että tällä määräyksellä ei myöskään ole merkitystä, koska sitä on pidettävä eräänlaisena varaventtiilinä, jota voitiin käyttää liittymisajankohtaan asti päätettäessä siirtymätoimenpiteistä, joita ei syystä tai toisesta ollut sisällytetty liittymisasiakirjaan, vaikka ne olisi pitänyt siellä ollakin.

Yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen

38. Belgian hallitus väittää, että vuosineljännesasetuksilla syrjitään vanhojen jäsenvaltioiden toimijoita suhteessa uusien jäsenvaltioiden toimijoihin. Vuosineljännesasetuksissa itse asiassa Belgian hallituksen mukaan poiketaan perusasetuksen 19 artiklasta, koska jokainen uusi jäsenvaltio saa erillisen kiin-

tiön, jota ei jaeta perusasetuksen 19 artiklassa tarkoitetulla tavalla toimijoiden kesken, kuten vanhojen jäsenvaltioiden osalta tehdään.

39. Komissio katsoo, että vuosineljännesasetukset olivat välttämättömiä, koska neuvosto ei ollut mukauttanut tariffikiintiötä 1.1.1995 alkaen huolimatta siitä, että komissio oli tehnyt tätä koskevan ehdotuksen. Lisäksi tariffikiintiön jakaminen vanhojen jäsenvaltioiden toimijoiden kesken oli suurimmaksi osaksi aloitettu jo joulukuun 1994 alussa, joten tämän menettelyn keskeyttäminen olisi aiheuttanut suurta vahinkoa vanhojen jäsenvaltioiden toimijoille ja olisi vaarantanut banaanien hankinnan yhteisön markkinoille. Tuontiluvilla ei voida määrittää sitä banaanimäärää, joka on jaettava toimijoille koko vuoden 1995 aikana. Kun asiaa tarkastellaan koko vuoden 1995 osalta, vanhojen jäsenvaltioiden toimijoita ei siis kohdeltu eri tavoin kuin uusien jäsenvaltioiden toimijoita.

40. On syytä todeta, että Belgian hallituksen esittämää kanneperustetta, jonka mukaan vuosineljännesasetuksilla syrjitään vanhojen jäsenvaltioiden toimijoita suhteessa uusien jäsenvaltioiden toimijoihin, on hieman vaikea oikeudellisesti määritellä. Näyttää nimittäin siltä, että Belgian hallitus on itse asiassa sitä mieltä, että yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaisesti samanlaisissa tilanteissa on toimittava eri tavoin.

41. Kuten jo edellä 34 kohdassa totesin, vuosittaisen 12 jäsenvaltion perusteella lasketun 2,2 miljoonan tonnin tariffikiintiön jakaminen 15 jäsenvaltiosta muodostuvan laajennetun unionin toimijoiden kesken olisi tarkoittanut siinä tapauksessa, että kiintiötä ei olisi muutettu, sitä, että vanhojen jäsenvaltioiden toimijoiden tuontioikeudet olisivat supistuneet eivätkä uusien jäsenvaltioiden toimijat olisi saaneet riittävästi tuontioikeuksia.

42. Ennen uusien jäsenvaltioiden liittymistä unioniin eli ennen 1.1.1995, komissio odotti neuvoston liittymisen vuoksi korottavan tariffikiintiötä siten, että se olisi sopiva 15 jäsenvaltion unionille. Vain tämä oli syynä siihen, ettei komissio hallintokomiteamenettelyssä pyrkinyt korottamaan tariffikiintiötä, joka oli tuolloin vahvistettu 12 vanhan jäsenvaltion perusteella (ks. perusasetuksen 27 artikla). Arvio, joka perusasetuksen 16 artiklan mukaan on hallintokomiteamenettelyssä tehtävän tariffikiintiön mukauttamisen perustana, laaditaan sitä paitsi yleensä vuoden lopulla, jolloin arvio voi perustua vuoden alkupuoliskon tietoihin; tämä tapa oli erityisen tarpeellinen vuonna 1995, koska

uusista jäsenvaltioista ei vielä ollut olemassa tietoja arvion laatimista varten. Lisäksi tariffikiintiön korotus olisi pitänyt jakaa perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdan mukaisesti luokkien A, B ja C kesken, vaikka uusien jäsenvaltioiden toimijat olivat tuoneet ainoastaan luokkaan A kuuluvia banaaneja.

43. Komissio ratkaisi ongelman antamalla vuosineljännesasetukset, joissa sallitaan myönnettävän uusien jäsenvaltioiden toimijoille lupa tuoda kolmansista maista peräisin olevia banaaneja tietty määrä, joka määritetään kutakin vuoden 1995 kolmea ensimmäistä vuosineljännestä kohti jakamatta näitä perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun kolmeen luokkaan A, B ja C, koska uusien jäsenvaltioiden toimijat olivat käytettävissä olleiden tietojen mukaan tuoneet ainoastaan luokkaan A kuuluvia banaaneja.

44. On syytä olla tarkkana sen osalta, että vuosineljännesasetuksia ei saa tarkastella erillisinä säädöksinä vaan yhdessä lisämääräasetuksen kanssa. Vuosineljännesasetuksissa vahvistetut määrät oli aluksi luettava 2,2 miljoonan tonnin tariffikiintiöön, mutta lisämääräasetuksen hyväksymisen jälkeen vahvistettiin uusissa jäsenvaltioissa kolmansista maista peräisin olevien ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien (luokka A) tuonnille lisämäärä koko vuodeksi 1995. Määrät, joille oli annettu uusissa jäsenvaltioissa tuontilupa kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen aikana, vähennettiin lisämäärästä ja jäljelle jäävä määrä jaettiin uusien jäsenvaltioiden toimijoiden kesken vuoden 1995 neljännen vuosineljänneksen aikana. Siten 2,2 miljoonan tonnin kiintiö voitiin kokonaisuudessaan jakaa vanhojen jäsenvaltioiden toimijoiden kesken.

45. Uusille jäsenvaltioille annetut luvat tuoda kolmansista maista peräisin olevia banaaneja tietty kutakin vuoden 1995 kolmea ensimmäistä vuosineljännestä varten määritelty määrä perustui siihen, että uusiin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden toimijoiden tilanne poikkesi vanhoihin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden toimijoiden tilanteesta. Se, että komissio on kohdellut näitä eri tavoin poiketen yhteisestä markkinajärjestelystä näiltä osin, ei kuitenkaan tarkoita, että yhdenvertaisen kohtelun periaatetta olisi loukattu, vaan tämä on itse asiassa juuri kyseisen periaatteen mukaista.

46. Tämän lisäksi on syytä korostaa, että komissio on ilmoittanut, ettei sillä ollut 1.1.1995 uusien jäsenvaltioiden toimijoita koskevia tarvittavia tietoja, jotta se olisi voinut soveltaa tariffikiintiön jakamiseen liittyviä sääntöjä. Ei ole käynyt ilmi, oliko komissio saanut toisen vuosineljännesasetuksen

antamisajankohtaan mennessä jakamisen edellyttämiä, uusien jäsenvaltioiden toimijoita koskevia tietoja. Komissio ei ole kiistänyt sitä, että näin olisi ollut. Kolmannen vuosineljännesasetuksen johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen mukaan kyseinen asetus perustuu sille, että tariffikiintiön määrään ei ole vielä tehty uusien jäsenvaltioiden liittymisen edellyttämiä mukautuksia, mikä oli tilanne myös ensimmäisen ja toisen vuosineljännesasetuksen osalta.

47. Kuten komissio on todennut, kaikissa kolmessa vuosineljännesasetuksessa on säännös, jonka mukaan tuontiluvat eivät rajoita soveltamisasetuksen 6 artiklan mukaista vuoden 1995 määrän jakamista toimijoiden kesken. Tämä tarkoittaa perusasetuksen 19 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja sääntöjä ja soveltamisasetuksen 3—6 artiklan uusia jäsenvaltioita varten voimaan saattavan lisämääräasetuksen osalta sitä, ettei vuonna 1995, kun tarkastellaan koko vuotta, uusien jäsenvaltioiden ja vanhojen jäsenvaltioiden välillä esiintynyt syrjintää näiden sääntöjen suhteen.

48. Ottaen huomioon kaiken edellä esitetyn katson, ettei kantajan väitteitä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta voida hyväksyä.

Riittämättömiä perusteluja koskeva kanneperuste

49. Belgian hallitus väittää, että vuosineljännesasetusten perustelukappaleissa ei ole esitetty sellaisia perusteluja siirtymätoimenpiteille, että ne voitaisiin hyväksyä.

50. Komissio väittää, että perustamissopimuksen 190 artiklassa asetetut vaatimukset täyttyvät. Vuosineljännesasetuksissa viitataan soveltamisasetukseen ja johdanto-osissa viitataan uusien jäsenvaltioiden tilanteeseen sekä niihin mukautuksiin, jotka ovat näissä maissa tarpeen liittymisen johdosta. Vuosineljännesasetuksen tavoite eli mukautusten helpottaminen on selvästi ilmaistu. Lopuksi komissio katsoo, että siirtymätoimenpiteiden sisältö ilmaistaan johdanto-osissa.

51. Perustamissopimuksen 190 artiklassa edellytetyistä perusteluista on yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan käytävä selvästi ja yksiselitteisesti ilmi yhteisön toimielimen toteuttaman toimenpiteen perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviää sen syyt ja että yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. [12] Ei kuitenkaan edellytetä, että perusteluissa esitetään kaikki asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevat yksityiskohdat, koska toimenpi-

12 — Ks. esim. asia C-353/92, Kreikka v. neuvosto, tuomio 14.7.1994 (Kok. 1994, s. I-3411, 19 kohta) ja asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990 (Kok. 1990, s. I-395, 15 kohta).

dettä on tarkasteltava myös siinä asiayhteydessä, johon se kuuluu; perustelujen täsmällisyyden on oltava suhteessa niihin todellisiin mahdollisuuksiin, teknisiin edellytyksiin ja määräaikoihin, joissa nämä toimenpiteet on toteutettava. [13]

52. Ensimmäisessä vuosineljännesasetuksessa tavoite ilmaistaan johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa ja toisessa vuosineljänneksittäisessä asetuksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa, joista käy ilmi, että tavoitteena on helpottaa siirtymistä uusissa jäsenvaltioissa ennen niiden liittymistä unioniin vallinneesta järjestelmästä banaanialan yhteistä markkinajärjestelyä koskevien sääntöjen soveltamisesta aiheutuvaan järjestelmään.

53. Kolmannen vuosineljännesasetuksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa ilmaistaan tämä tavoite samankaltaisesti; siinä todetaan myös, että odoteltaessa tariffikiintiön mukauttamista uusien jäsenvaltioiden unioniin liittymisen vuoksi uusien jäsenvaltioiden toimijoiden viitemäärää ei ole mahdollista vahvistaa vuodeksi 1995 pienentämättä samalla väliaikaisesti muiden jäsenvaltioiden toimijoille vuoden 1994 lopussa kyseiseksi vuodeksi vahvistettuja viitemääriä.

54. Lisämääräasetuksesta käy ilmi, että kolmena ensimmäisenä vuosineljänneksenä toteutetut toimenpiteet olivat perusteltuja sekä hallinnollisista että käytännön syistä. Ensinnäkin osoittautui mahdottomaksi soveltaa riittävän ajoissa soveltamisasetuksen jakosääntöjä uusien jäsenvaltioiden toimijoihin. Toiseksi ennen tariffikiintiön mukauttamista ei ollut mahdollista määrittää uusien jäsenvaltioiden toimijoiden tuontioikeuksia pienentämättä samalla muiden jäsenvaltioiden toimijoille saman vuoden ajaksi vahvistettuja tuontioikeuksia.

55. Lisämääräasetuksessa esitetyt kaksi syytä, joilla on perusteltu vuosineljännesasetusten antamista, ovat samat kuin komission tässä asiassa esittämät perusteet. Kahdessa ensimmäisessä vuosineljännesasetuksessa ei ole ilmoitettu näitä syitä, kun taas kolmannessa vuosineljännesasetuksessa mainitaan toinen niistä. Mielestäni olisi ollut asianmukaista ilmoittaa kaikissa vuosineljännesasetuksissa molemmat, jotka ilmoitettiin myöhemmin lisämääräasetuksessa.

56. Kuten on jo edellä todettu, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan ei edellytetä, että perusteluissa aina esitetään kaikki tosiseikat ja oikeudelliset seikat, koska säädöstä on tarkasteltava aina siinä asiayhteydessä, johon se kuuluu. Mielestäni ei ole

13 — Ks. esim. edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Delacre ym. v. komissio, tuomion 16 kohta; asia 125/77, Scholten-Honig ja "De Bijenkorf", tuomio 25.10.1978 (Kok. 1978, s. 1991, 18—22 kohta); asia 92/77, An Bord Bainne, tuomio 23.2.1978 (Kok. 1978, s. 497, 36 ja 37 kohta) ja asia 16/65, Schwarze, tuomio 1.12.1965 (Kok. 1965, s. 1081).

riittävästi perusteita kumota vuosineljännesasetuksia perustelujen puuttumisen vuoksi.

sitä vaatinut. Komissio on vaatinut vastapuolen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Näin ollen Belgian kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudenkäyntikulut

57. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on

58. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Ratkaisuehdotus

59. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin antaa seuraavan tuomion:

1) Kanne hylätään.

2) Belgian kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.